

3. Historie

Všichni vespolek seděli v jídelně, na stole otevřené konzervy, několik lahví vína a mnoho lajn omamných látek a jedů. Zombie už měla ruku přiřitou zpět a Kokot ladil detaily prstů, aby palec byl tam, kde má být palec a ukazováček nebyl na místě malíčku.

„Kokote, vypadáš jako velmi pečlivý robot,“ pochválila vykonanou práci Urgha.

„Měl jsem dost času vycvičit se trpělivosti, protože posledních pár tisíc let nebylo kam spěchat,“ odpověděl na otázku robot.

„Jak jsi se tady vůbec ocitl?“ pokračovala ve svých zvědavých otázkách.

„Milá Urgho, to je na hodně dlouhé povídání,“ řekl s úsměvem Kokot, tedy pokud se dal jeho výraz označit za úsměv.

„Já myslím, že máme dost času k rozjímání, stejně jsme všichni unaveni a práci si beztak necháme na později,“ odpověděla Urgha.

„Povídej Kokote, zakalíme. Aspoň se pořádně poznáme,“ opilecky zahlásil Jack.

Kokot stále držel jehlu a nit' a přiříval opatrně malíček.

„Já nevím, co si myslíte vy? Můj vůdce,“ zeptal se Kokot.

„Šij a povídej,“ odpověděl Blázen, který už měl ubaleno, zapáleno a slastně vdechoval marihuanový kouř.

„Můj vůdce, bude to dlouhé povídání. Jsem asi 4000 let stár.“

„To nevádí náš nový plechový příteli, hlavně aby nám to zabralo aspoň patnáct stránek,“ žoviálně se zasmál Blázen a odklepl popel z jointu.

„Když mě stvořili, byl svět zcela jiný než dnes. Po mém osamocení, abych se tady postaral o pořádek, by mě vůbec nenapadlo, že zde zůstanu tak dlouho. Než lidé na povrchu vymysleli telegraf, rádio a televizi, byl jsem zcela odříznut od okolního světa.“

„To jsi se nemohl spojit s venkovním světem nějakou vysílačkou?“ skočil mu do řeči Jack.

„Nemohl. Poslední velitel základny, jenž za sebou zavřel hlavní vchod, vysílací zařízení zničil a odvezl s sebou veškeré náhradní díly včetně hlavní antény. Mě se podařilo zprovoznit přijímač, ale tři tisíce let bylo slyšet jenom ticho a kosmický šum. Pak se naštěstí ozvalo rádio.“

„Kokote, to jsi nemohl součástky vysílače zreplikovat?“ zvedl hlavu od sklenky s alkoholem Jack.

„Nemohl, protože místní syntetizér umí jen potravu a je kurevsky malý, takže sem prožil opravdu velmi zvláštních tři tisíce let s tímto bezmozkem. Abych se ale vrátil k našemu původnímu tématu, tedy proč a jak jsem se ocitl zde. Mí stvořitelé byla vysoce vyspělá společnost křemíkových entit. Zvláštní bytosti, jejichž křemíkové mozky zpracovávaly informace pomocí světla, takže ve tmě jim svítily hlavy.

Můj vůdce, je to velmi bizarní zážitek, když otevřete poprvé oči a nad vámi se sklánějí svítící hlavy. Mozek máte připojený k počítači, který do něj hrne exabajty informací. Naučili mě všechno, naprosto všechno, jenž si dokážete představit. Vím jak vznikají a zanikají hvězdy, vím jak kámen změnit ve zlato, vím jak vznikají černé díry a jak jimi cestovat, vím, že se Stephen Hawking dopustil několika drobných chyb ve svých úvahách a vím dokonce, že slečna Urgha patří ke kmeni Hungů. Znal jsem jich několik a vím, že se debilové nezměnili, protože jsem napjatě sledoval, na první pohled zcela ztracený, boj pozemšťanů s hungskou invazí. Nevěřil jsem, že se dokáže lidstvo zmátořit a relativně zvítězit. Všechno tohle vím a stejně mi to bylo k hovnu, protože jsem nemohl nikomu říci *‘Přijďte mě zachránit, jsem tady a jsem opuštěný.’* Hrozné chvíle, opravdu hrozné. Ech. Promiňte, navaluje se mi.“

Kokot přerušil vyprávění, zvedl kyblík, který měl připravený pod stolem a vyblil něco oleje.

„Ještě stěstí, že se dá recyklovat.“

„Chceš říct, že ho jako zase znova vypiješ?“ udiveně zvedl hlavu Pong od svých lajn perníku.

„Ano, použiji ho. Nic mu není, jen mi po těch letech neslouží žaludek a občas ho neudržím. Nejsem žádný mladík. Ha ha ha. Horší je to s použitým olejem, který vypouštím výpustní hadicí. Mám ji mezi nohama,“ vysvětlil mu Kokot.

„Radši, prosím tě, nezabíhej do detailů. Tvoje hadice mě nezajímá,“ znechuceně řekl Pong.

Kokot vrátil kyblík s olejem pod stůl a pokračoval ve vyprávění.

„Abych se tedy vrátil na začátek. Křemíkové bytosti do mě nalili kvantum informací, uložili do bedny a odeslali objednavateli. K mému štěstí se jednalo o Ústav výzkumu primitivních civilizací při Univerzitě všech studií na planetě Phobotix ve vzdálené hvězdné soustavě, jejíž jméno vám nic neřekne. Tam mi přidělili jméno a práci. Kokot v jazyce Phobotixanů znamená *'Chytrý a krásný'* a stal jsem se uklízečem.“

„Chachá, chytrý a krásný. Chytrej možná jo, ale krásnej určitě ne. A ještě uklízeč!“ vyprskla Urgha smíchy.

„Směješ se hungská ženo, ale práce uklízeče na Univerzitě byla náročná. Je nutné mít slovníkové znalosti, protože do některých prostor nemůžeš vpustit normální uklízečku z řad zotročených zajatců. Taková uklízečka potřebuje zapojit svůj úklidový stroj a nepřemýšlí nad tím, který kabel vytáhnout ze zásuvky. Párkrát se stalo neštěstí, že nebohá nevzdělaná uklízečka odpojila od energie izolační pole kotců s pokusnými živočichy, kteří se vzbouřili a vyvolali povstání. Nemalé ztráty na životech donutilo rektorát univerzity změnit pracovní postupy a umožnili katedrám pořídit inteligentní uklízeče. Pravda, obvykle jsme instruováni, abychom před žáky nedávali příliš najevo, že jsme chytrější než oni, protože to těžce kolikrát nesou a nebozí uklízeči se pak stávají terčem různých nezapadlých vtípků. Není příjemné se ráno probudit a zjistit, že máte v uchu Xylanskou silikonovou stonožku. Legrácky s mikroskopickými černými dírami taky nejsou špatné. Když ji studenti umístí na konec koštěte, pohltnou všechno, po čem přejedete smetákem.“

Kokot se natáhl pro hrníček, nabral z kýble a napil se.

„Trošku mi vyschlo,“ oddechl si.

Blázen a jeho parta ani nedutala, minimálně pití vlastních olejových zvratku si ticho zasloužilo. Robot Kokot se nadechl a pokračoval ve vyprávění.

„To jsem tedy já. Školní uklízeč s troškou znalostí. Uklízení jsem se věnoval asi sto padesát vašich let. Krásná léta, bez zodpovědnosti, občas jsem pro studenty ve školníkově bytě organizoval mejdany. Vidím, že znáte jak vypadá mejdan. Destiláty různých uhlovodíků, hydrochloridy, vzácné kovy a jiné jedy. Jednoho dne legrace skončila.

Přišel za mnou profesor Indy, ředitel mého ústavu, že potřebují správce laboratoří a někoho, kdo by zapisoval výsledky pozorování. Povýšil jsem tedy. Byt, práce zdarma a mizerné jídlo zůstaly. Dostal jsem klíče od laboratoří a seznam zaměstnanců, kteří mi mohou dávat úkoly. Začal jsem chodit do laboratoře kolem nového uklízeče, kterého si vyžádali. Velmi brzo jsem zjistil, že práce uklízeče za tu odměnu byla lepší. Cesty zpět však už nebylo a můj první úkol bylo počítat množství bobků a četnost kálení jakýchsi zvířátek se dvě hlavami a dvěma řitními otvory. Ty prdele sraly nezávisle, na přeskáčku a pořád. Navíc mi zapomněli říci, že močí kyselinu otvorem mezi očima. Těch očí o který jsem přišel.“

„Počkej, chceš říct, že ty oči ve sklenicích, který jsme našli ve skladišti, jsou tvoje náhradní oči?“ zeptal se Jack.

„Jaký oči, vy jste našli oči?“ podivil se Karlos.

„Jo, našli a věnuj se svému koksů, debile,“ uzemnil Jack Karlose. Robot Kokot pokračoval.

„Ne tak úplně. Já bych se k nim dostal, ale když už jsi se zeptal, odpovím ti. Já mám oči uměle vyrobené, biomechanické, umožňují mi vidět v různých vlnových spektrech, ale kdyby přišlo na věc, připojím i přírodní. Ty, které jste našli a předpokládám jste si všimli, že se dívají, jsou studijní exempláře. Posbíral je zde na planetě profesor Masox, on byl trochu střelec, rád lovil a byly připraveny k převozu do Ústavu za účelem výzkumu možnosti transplantací některým rasám, které odmítaly z různých důvodů umělé mechanické náhražky. Jelikož oči tady zůstaly, tak je využívám pro opravy mého mrtvého živého přítele. Stává se mu někdy, když usne a převaluje se, mimochodem může spát, kdyby se někdo chtěl blbě zeptat, že mu vypadnou a on si je rozmačká, jak sebou hází. Já pak musím jít do skladu, vzít nové oči a voperovat mu je. Toliko k očím.

Ty moje spálené dvouhlavými sviněmi mi hradila univerzita, respektive ústav. Musím říci, že jsem se tenkrát docela hodně naučil o cizích živočiších a rasách. Ne, že bych neměl teoretické zkušenosti, ale praxe je něco jiného. Neocenitelná zkušenost. Funkci správce laboratoří jsem vykonával pár desítek let, než jsem povýšil a byl přeložen na univerzitní ředitelství. To byla změna, zkurvená změna.

Začal jsem zase uklízet. Jenže uklízel jsem jen kanceláře, chodby a společné prostory. Žádní rozverní studenti, žádné mikroskopické černé díry či podobné legrácky, nýbrž samá suchařina a intriky. A ředitelské patro, to byl magořinec ze všech magořinců největší. Pamatuji jednoho ředitele, který se zatloukal nejen před vlastními zaměstnanci, ale i před obchodními partnery, kteří dojednávávali obchody s vědeckými objevy. Pamatuji si také jednoho ředitele, který privatizoval toalety, takže všichni museli při vstupu na toaletu zaplatit poplatek. Finty s předraženými stavbami byly na denním pořádku. To byste se posrali. Promiňte, já si odplivnu.“

Kokot se natáhl pro kyblík a odplivl velkou hustou černou slinu. Kapitán Blázen dokouřil svého jointa a začal balit další. Frank ucucával čaj, luštil sudoku a jedním okem pozoroval zombie. Urgha laškovala s Pongem, Karlos s Jackem si podávali láhev a mocně upíjeli.

„Nezdržuj a pokračuj,“ zahučel Blázen.

„Moment, můj vůdce, jen zkontroluji stehy a pevnost svého šití. Naučil jsem se po těch letech být pečlivý, přeci jen přešívat práci se mi nechce, i když jsou to pěkné chvíle. Můžeme se k sobě tulin a pocítit trochu toho lidského chladu. Víte, byli jsme tady dlouho sami a známe se velmi dobře, řekl bych skoro intimně. I když snad pochopíte, že na projevy lásky dojít nemohlo, ne že bych nemohl a on nechtěl, ale uvnitř se velmi špatně šije.“

Pong s Urghou zvedli hlavy a přestali laškovat.

„To jako myslíš vážně?“ zděšeně se zeptal Pong.

„Náš vztah je ryze platonický, založený na přátelství. Jsme pokrevní bratři,“ odpověděl zcela vážně Kokot.

Kdyby upadl špendlík, byl by slyšet. Takové nastalo ticho, ve kterém Kokot pokračoval.

„Po pár letech jsem povýšil. Nevím jestli měly vliv informace, které jsem získal, ale povýšil jsem. Přeci jen narazit během úklidu toalet na pana rektora, jenž souloží s ministryní školství se vám nepodaří často a oni se mi chtěli za mlčení nějak revanšovat. Stal jsem správcem skladu a jelikož můj mozek má velkou kapacitu, umožnilo jim to propustit patnáct skladníků. Myslím, že byli tenkrát hodně naštvaní. Vymazali před svým odchodem celou databázi, takže já strávil asi patnáct let katalogizací skladů. Přestal jsem se potkávat s ostatními kolegy a přišel tím o společenskou vazbu. Mám takové podezření, že jsem se stal inventární součástí, dostal jsem své katalogové číslo a brali mě jako samozřejmost.

Odneste to Kokotovi. Přineste to od Kokota. Běžte se zeptat Kokota, jestli to má ve skladu. Řekněte Kokotovi, ať to objedná a přiveze. Takhle to šlo pořád dokola, než jednoho dne přišel poslíček a řekl mi, že jsem převeden na detašované pracoviště Ústavu výzkumu primitivních civilizací. Zajásal jsem radostí, protože to znamenalo vrátit se na známou půdu do známého prostředí.

Jenže radost byla předčasná, protože detašované pracoviště bylo v zapadlém koutu vesmíru, kdesi na okraji galaxie a planeta byla tak nudná. Příšerně nudná. Místní populace se ještě zabíjela primitivními zbraněmi a věřila na nadpřirozené jevy. Dokážete si představit, že profesor Masox musel být ve svém živlu. Velmi rád lovil a sbíral trofeje pro vědecké účely. Tři pozemské týdny na cestě v nákladním prostoru mezihvězdného tankeru, ve tmě a sám obklopen bednami zásob. Když jsme přiletěli, zjistil jsem druhou nepříjemnou věc a to tu, že detašované pracoviště se nachází hluboko pod hladinou vody blízko severního pólu, odkud výzkumníci vyplouvali za pozorováními podmořskými čluny, jeden jste myslím viděli.“

„Takhle si se sem dostal,“ polohlasně řekl Blázen.

„Kokote, je člun provozuschopný?“ zeptal se Jack.

„Ano je, stačí ho dotlačit na molo a spustit do vody,“ odpověděl robot.

„Můžeš mi vysvětlit, proč jsi to tady neopustil a neodplul hledat pomoc nebo aspoň náhradní díly?“ pokračoval v otázkách Jack.

„Nemohl, dostal bych se k tomu, kdyby si mě pořád nepřerušoval hloupými otázkami,“ odsekl Kokot a hovořil dále.

„Řekli mi, že můj úkol bude provést katalogizaci místního skladu a připravit seznam pro doplnění zásob. Měl to být úkol na jeden cyklus střídání vědců, za půl roku měla přiletět loď s novou vědeckou skupinou, nabrat ty, kteří budou vystřídáni a mě se seznamem. Dal jsem se tedy do práce a jak jste si ráčili všimnout, skladiště je zatraceně malé. Během čtrnácti dnů jsem byl s prací hotov a pak jsem věnoval studiu zdejšího prostředí. Mohl jsem opouštět základnu a zkoumat místní primitivní civilizace. U řeky Nil jsem to měl rád. Přátelští lidé, příjemné klima a ta nafta. Nejlepší olej mého života, prýštil v poušti z písku a byl sbírán k různým účelům. Naučil jsem domorodce na oplátku vytvářet velké sochy a stavět pyramidy. Byl jsem pro ně Bůh a rádi mi sloužili.

Idylka jednoho krásného dne skončila. Přišla mi depeše ze stanice, že se mám vrátit, protože nákladní loď dorazila na oběžnou dráhu. Musel jsem se rozloučit se svým mazlíčkem, mým malým lékařským experimentem, kdy jsem na přišil hlavičku mrtvého děťátka k tělu malého lvíčete. Nemohl jsem si ho vzít zpět sebou, tak jsem jej zanechal v chrámu, který jsem nechal vybudovat na svoji počest, aby se o něj kněží postarali.

Po návratu na pracoviště jsem zjistil, že všichni balí a připravují se na odjezd. Snažil jsem se zjistit, která bije a začal balit taky. Dva dny jsem věnoval balení veškerého vybavení základny, pomohl jsem odnést osobní věci vědců, až jsem zůstal jen s velitelem. Dodnes vidím, jak děláme poslední obchůzku základny, jak uzavírá přístup z mola a vede mě k transportéru.

Vidím, kterak ho poslouchám a mozek mi odmítá přijmout podstatný fakt. Generální ředitelství se rozhodlo toto detašované pracoviště uzavřít a zrušit. Protože jsem již měl inventární číslo a někdo v účetním oddělení si všiml, že mají výdaje na ubytování a olej nespárovaný se zaměstnancem a nikoho nenapadlo se podívat do inventáře, tak se tedy stalo, že jsem nedostal povolení k opuštění této zapadlé vědecké stanice. Byl jsem inventář a pro veškerý inventář měla přiletět do dvou let nákladní loď. Nedokázal jsem pochopit, kde se stala chyba, ale příkaz byl jasný. Zůstat zde a čekat, až mě přiletí vyzvednout spolu s ostatním nákladem.“

„Moment, chceš říci, že jsi zde zůstal díky nějaké chybě v účetnictví?“ podivil se Blázen.

„Můj vůdce, asi by se tak dalo říci, ale skutečně nevím,“ odpověděl robot.

„Robote, funguje ten transportér? Dalo by se dostat na druhou konec?“ zvedl hlavu Karlos od svých kokainových lajn.

„Myslím, že hungský transportní paprsek znáte. To vím z vašeho vysílání. Princip je obdobný, akorát je potřeba větší energie, aby vás byl schopen vyslat až na Titan. Viděl jsem pěkný film, jmenoval se 'Moucha' a velmi mě pobavilo, že jeho transportní komory vypadaly podobně. Samozřejmě, že funguje,

spojení pořád má. Nevím však, jaká je situace na druhé straně, jestli je funkční podpora života, protože od té doby, kdy mě tu zanechali, jsem se tam nebyl podívat, jelikož jsem nemohl.“

„Kokote a jak jsem vůbec odemkl dveře z mola, proč mám ten vypálený symbol na ruce?“ zeptal se Kapitán Blázen.

„Můj vůdce. To byl bezpečnostní zámek. Až by přiletěla nákladní loď pro zbytek materiálu na základně, pověřená osoba by takto převzala veškerá práva k systémům základny. Jelikož jste byl první vy a navíc jste nějakým záhadným způsobem geneticky kompatibilní, přešla práva na vás. Jste nyní velitelem této vědecké stanice,“ vysvětlil Bláznovi Kokot.

„Ha ha ha!“ zasmál se Blázen a Pong se přidal.

„Proč nemůžeš opustit stanici?“ zeptal se znova Jack.

„Velmi jednoduché. Když velitel zapečetil vchody a před svojí cestou spustil bezpečnostní systém základny, propojil také můj mozek s centrálním počítačem a tím mi znemožnil odchod. Sám sobě si neodemknu, sám sebe nepřenesu na Titan. Toto omezení padlo v okamžiku, kdy můj vůdce Blázen převzal práva.“

„Dost bláznivý,“ zasmál se Karlos.

Frank zvedl hlavu.

„Jajá vavás poposlouchám, Kakapitáne,“ vzal další papír se sudoku a pokračoval v luštění. Hromádka vyluštěných stránek mu rostla jako z vody.

„Fajn, vraťme se zpět ke Kokotovi. Už víme, jak jsi zde zůstal, ale ještě je co vysvětlovat. Pochopil jsem, že tě Kokote nikdo nepřijel vyzvednout a furt nechápu, kde se tady vzala ta zombie,“ ztišil Blázen posádku a jeho prsty motaly další marihuanovou cigaretu. Robot Kokot se dal zase do řeči.

„Asi po deseti letech mi začalo docházet, že se pro mne nikdo nevrátí. Jestli na mě zapomněli a nebo se stalo něco zlého, netuším a nevím. Mám díky vám možnost se to dozvědět, pokud tedy bude příležitost. Těch deset let jsem věnoval přerovnávání materiálu a pátráním po náhradních dílech do vysílačky. Ta mě dost nasrala. Po deseti letech jsem prohrabování skladu vzdal. Dalších pár let jsem strávil v depresi, dohrál veškeré hry, několik dalších naprogramoval, ale zkuste mít zábavu z hraní něčeho, co jste si sami vymysleli, nakódovali a znáte tudíž do poslední instrukce. Někdy v tom čase jsem si vzpomněl na své lékařské experimenty během pobytu u řeky Nil. Věděl jsem, že v laboratoři v mrazícím boxu je mrtvé tělo muže, kterého našli polomrtvého v moři. Protože polomrtvý jim byl k ničemu, profesor Masox ho dorazil a připravil k preparaci do univerzitní sbírky živočichů. Díky příkazu k vyklizení a opuštění základny neměl možnost tělo odvézt, takže zůstal v mrazícím boxu s tím, že bude transportován se spotřebním materiálem. Trvalo mi to pár měsíců, ale podařilo se mi jej vrátit skoro mezi živé.“

Kokot se odmlčel, vytáhl kapesník, utřel slzu z oka a vysmrkal trošku černého oleje. Bylo na něm vidět, že je dojatý a hodně pro něj ty chvíle tenkrát znamenaly.

„Kde je vůbec Mozeček?“ poznamenal Blázen.

„Netuším, asi někde relaxuje. Půjdu se po něm podívat,“ odpověděl Kokot.

„Kakapitáne, vovon sese zbláznil, nene?“ zamektal Frank od svého sudoku.

„Šéfe, taky mám ten pocit,“ přitakával Pong.

Kapitán Blázen balil na stole další ze svých marihuanových cigaret a bylo na něm vidět, že přemýšlí.

„Já nevím, posádko. Byl zde příliš dlouho sám a ta zombie, Mozeček, jak jí říká, nevím, ale ten vztah je velmi nezdravý,“ zcela vážně završil svých pár sekund uvažování.

„Šéfe, tu mrtvou svini, která nám tady pobíhá, by sme měli co nejrychleji zabít. Může bejt nebezpečná a nerad bych přišel o mozek,“ rozhořčeně vyjel Pong.

„Ty už stejně žádnej mozek nemáš,“ zachechtal se Karlos.

„Chceš pěstí do držky?“ vyskočil Pong na stůl svým oblíbeným kung-fu stylem a jeho ruka se zastavila centimetr od Karlosova nosu. Ten nehnul ani brvou, koukal na pěst a pak se rozesmál.

„Jdu pro nějakej chlast, už sme na suchu,“ ukončil napětí Jack, zvedl se a zamířil do kuchyně prozkoumat obsah lahví.

„Kapitáne, všiml sis, že tě pořád oslovuje 'Můj vůdce'?“ zeptal se Karlos.

„Jo, slyšel sem. Chci se ho taky zeptat, co to má jako znamenat. Ne, že bych nebyl polichocen, ale Hitler fakt nejsem,“ odpověděl Blázen.

Mezitím se vrátil Kokot s Mozečkem.

„Mozečku, víš co jsem tě poslední tři tisíce let učil. Ovládni svoji touhu po mozcích, toto jsou naši přátelé a přátelům se mozky nejedí,“ láskyplně ve dveřích řekl Kokot Mozečkovi.

„A teď si běž s každým potřást rukou.“

„Možký,“ řekl Mozeček a vydal se houpavou zombie chůzí k Urghe. Přišel k ní, řekl „Možký“ a nastavil ruku. Urgha opatrně přijala podanou ruku a opatrně stiskla. Ucítla jemnou gázu a pod nimi drobné kůstky bývalé lidské dlaně. Zombie se vydala k Frankovi, ten mlčky reagoval stisknutím ruky na pozdrav a znovu se sklonil ke hře. Karlos a Blázen byli dalšími na řadě, kteří si museli odbýt pozdravy se záhrobím. Doktor Řezník se krčil v koutě v nějakém psychedelickém snu, cosi vykřikoval o barevných ropuchách a nějaký mrtvý Mozeček, který mu podával ruku, ho naprosto nezajímal. Zombie zamířila k Pongovi. Na jeho obličej se zračilo jasné nepřítelství ke všemu mrtvému v pohybu, ale s cynickým úsměvem přijal nabízenou ruku a pořádně ji zmáčkl. Kosti zapraskaly, prolezly skrz gázu a Pongovi zůstalo v ruce několik prstů.

„Asi si je Kokote blbě přišel,“ zasmál se svým vyjetým hlasem.

Robot se po něm nehezky podíval a šel k zombie, která si prohlížela svoji zmrzačenou ruku.

„To bude dobrý, já ti je zase přišiji,“ uklidňoval Mozečka a hladil ho po hlavě.

„Volové, ten syntetizér v kuchyni umí vyrábět chlast!“ vpadnul do místnosti rozjívěný Jack a držel nad hlavou v každé ruce dvě láhve.

„A všechno sou to archívnní ročníky, nic mladšího než tři a půl tisíce let. Paráda! A hele zombie se na nás přišla podívat!“ hlasitě a se smíchem křičel Jack.

„To je Mozeček,“ řekl Kokot, „Mozečku, podej mu druhou ruku.“

Zombie přišla k Jackovi, ten položil láhve na zem a s jednou pořádně zamíchal.

„Volové, mimozemský šampaňo!“ zařval, vytáhl špunt z láhve a všechny z kropil proudem tekutiny.

V nastalém mírném chaosu, kdy jídelnou litaly věty typu „to si se posral, kreténe“, „Hovado jedno blbý!“, „Tyty dedebile, tyty poposranej kokokote, hohovne vyvylízanej. Vvšešechno mamám momokrý!“, Kokot přiskočil k Mozečkovi a přitom kopl do kýble s vyzvraceným oleje, který se rozlil po podlaze.

„Nesmí navlhnout, rozpadá se mu pak kůže a napadá plíseň. Panebože, Mozečku, honem se jdeme převléknout a vysušit.“

Vzal Mozečka do náruče a rychle s ním odešel.

„To jsme asi trochu podělali, ne?“ pronesla Urgha do nastalého ticha.

„Jedinej, kdo se tady podělal byl ten robotickéj kokot,“ řekl Pong a ukázal na olejovou skvrnu pod stolem.

„Čím to uklidíme?“ zeptala se zase Urgha.

„Já bych se na tu louži vysral, stejně ten olej recykluje, tak ať si ho třeba vylíže,“ odsekl Karlos a šáhnul po jedné z láhví, které přinesl Jack.

„Serem na to, chlastáme!“ zařval Jack, otevřel láhev, přihnul si a podal Pongovi, jenž se hluboce napil a podal flašku dál.

„Dobrej chlast. Šéfe, budeme se muset v noci hlídat, aby nám ta svině nesežrala mozky.“

„Kutlochy se dají zamknout zevnitř, neplaš Pongu,“ uklidňoval ho Blázen.

„Kapitáne, až se vospíme z kocoviny, budeme muset začít něco dělat. Zkusíme dostat do vody ten křáp, kterej je ve skladišti a obhlédneme naši konzervu. Obraz ze sondy byl sice dobrej, ale detaily moc vidět nebyly,“ povídal Karlos Bláznovi.

„Karlosi, to je rozumný. Půjde s tebou Jack a aspoň se seznámíte s novou technologií,“ konstatoval Blázen.

„Co budeme dělat my?“ zeptala se Urgha.

„Pořádně to tady prohlédneme. Řekl bych, že se tu pár dní zdržíme,“ řekl Blázen a potáhl z jointa.

Do místnosti vstoupil Kokot.

„Mí noví přátelé, prosím vás, Mozeček je citlivý na vlhko, tak zkuste být opatrní. Není nejmladší a velmi nerad bych o něj přišel. Kde jsem skončil s vyprávěním?“

„Jak jsi ho několik měsíců vracel mezi živé,“ nakopl ho Blázen.

„Můj vůdce, máte pravdu. Trvalo hodně dlouho, než jsem přišel na přesné množství energie, které bylo potřeba k jeho oživení. Znáte film 'Frankenstein'? Hodně mě bavil, protože některé postupy byly podobné těm mým. Také mi také pomohly zkušenosti získané od mých chrámových balzamovačů, protože díky nim jsem měl velmi dobré praktické anatomické znalosti lidského těla. Než jsem zahájil proces oživení, musel jsem Mozečka zbavit veškerých vnitřností, které rychle podléhají zkáze a mumifikovat ho, aby vydržel pár let pohromadě. Bohužel vedlejším efektem mumifikace bylo scvrknutí mozku na malou kulatou kostku, což se po jeho návratu mezi živé ukázalo velmi nepříjemným. Transplantaci byla nemožná, protože jaksi nebylo kde vzít náhradní mozek. Ale teď si můžu vybrat,“ podíval se s lehkým úsměvem po svých posluchačích.

Ti se podívali na sebe, pak na Kokota, pak ještě jednou na sebe a než stačil kdokoliv cokoli říct, robot Kokot pokračoval.

„Dostal jsem vás. Kdybyste viděli své obličejy a jak se vám stáhly prdele. Pohled k nezaplacení. Ha ha ha,“ smál se.

„Šéfe, já toho zmrda oddělám,“ vyjel Pong.

„Pongu, klid, nebuď vztahovačnej,“ uklidňoval ho Blázen.

„Jakej vztahovačnej? Šéfe, ten kokot právě vyhrožoval, že nám transplantuje zombie mozky!“ rozčileně pronášel Pong.

„Pongu, nepoznáš humor? Navíc by netransplantoval zombie mozky nám, ale nýbrž naše mozky Mozečkovi. Drž hubu nebo půjdeš uklidit hajzly,“ ukončil debatu Blázen.

„A ty Kokote pokračuj a něco udělej s tím olejem na zemi, ještě si na tom někdo z nás rozbije hubu.“

Kokot poklekl na kolena, sehnul se ku skvrně a vložil do ní svá ústa. Bylo slyšet sání a olej mizel z podlahy do útrob umělého těla. Když většina zmizela, z jeho úst vyjel ten největší jazyk, jaký kdy Urgha viděla. A ten jazyk začal pomalu a pečlivě čistit podlahu od posledních zbytků oleje. Když byla podlaha čistá, že by se z ní dalo jíst, Kokot se posadil a pokračoval ve vyprávění.

„Musí to tak být, olej je zde vzácná kapalina a já s ní musím šetřit. Je mi jasné, že se dáma mohla pohoršovat, ale jinak to nejde. Abych se vrátil k Mozečkovi. Po několika stovkách experimentů, kdy jsem ho udržel naživu jen pár hodin, se mi podařilo najít přesnou dávku energie a on otevřel svá mumifikovaná očka. Prvních pár dnů jsem byl velmi nervozní, abych ho zase neztratil. Ale s každým dnem, který uplynul, se má jistota zvětšovala a já začal pomalu přemýšlet, co s ním budu dělat dál.

Pravda je, velice rychle jsem totiž zjistil, že Mozeček je neustále hladový. Opravdu bylo štěstí, že ve skladu je několik beden s náhradními hlavami, protože párkrát se mi pokusil otevřít lebku a vzít mi můj

elektronický mozek. Je to hlupáček, trvalo nejméně tisíc let, než pochopil, že můj mozek se prostě nedá jíst. V té době přišel o zuby, protože si je zničil elektronickými součástkami. Ne, že by se nedaly udělat nové, ale já jsem nechtěl. On se občas sám okusoval, takže jsem během té doby zjistil, že i zombie potřebuje jisté minimum přírodních zdrojů. Proto jsem začal vyvíjet speciální pokrm, který by obsahoval pár základních živin, jenž živý mrtvý potřebuje ke svému životu. Želé stejně už znáte. O jeho očích jsem vám už vyprávěl, ta mumifikovaná nesloužila příliš dobře, viděl hodně rozmazaně, takže jsem využil těch, které tu zůstaly po doktorovi Masoxovi.

Myslím, že jsem nabyl během té doby značné anatomické znalosti. Ta hromádka neštěstí v rohu je váš doktor?“

„Jo, je,“ řekl Blázen.

„Co mu je?“ zeptal se Kokot.

„Psychedelické drogy, LSD. Sní si svůj barevný svět,“ odpověděl Blázen.

„Zvláštní,“ zamyslel se Kokot, „musím jít zkontrolovat Mozečka, aby se mi nepřipálil.“

Zvedl se ze židle a opět odešel.

„Šéfe, s tou mrtvolou stejně ještě budou problémy.“

„Pongu, asi jo, ale fakt je nemůžeme ještě zabít. Budeme je nejspíš potřebovat a ten robot má opravdu širokej rozsah znalostí. Mohl by se nám jednoduše hodit,“ přemýšlel Blázen a dokouřil joint.

„Kapitáne, taky mi vrtá hlavou ten Titan. Myslím, že budeme muset zjistit, jestli ten teleport na Saturn, nebo jak tomu plecháč říká, fakt funguje. Kdyby byl ještě funkční, mohli bysme se tam zašít a v klidu prodávat fety mimozemšťanům,“ přemýšlel Karlos.

„Nebudeme předbíhat dobu, máme toho před sebou ještě dost. Kam vůbec šel Kokot?“ dumal Blázen.

„Asi do nějaký sušárny mrtvol,“ zasmál se Jack, jehož opilost dosáhla maxima.

„Můj vůdce, Mozeček je v pořádku, ale musím mu opět přešít prsty a vyměnit prstní kůstky za náhradní, který mám v mrazícím boxu. Ten tvůj kung-fu mistr mu rozmačkal celou dlaň a Mozeček z něj má strach, říkal mi to.“

„Jak ti to mohl říci, když umí jedno jediný slovo?“ podivil se Blázen.

„Můj vůdce, jsme spojeni mimosmyslově. Pochopte, po těch letech se mezi námi utvořilo pevné pouto, které nemohla narušit žádná hádka nebo nepřátelství.“

Robot Kokot se zamyslel.

„I když, můj vůdce, asi před patnácti sty léty jsem se na Mozečka převelice rozčílil. Už věděl, že mi nemá brát mozek, ale ještě neměl utlumenou touhu umělým jídlem, takže prohledával sklad a laboratoř hledajíc cokoli, co by připomínalo chutí mozek. Narazil na sbírku indiánských hlav ze Střední Ameriky, kterou začal kompletovat profesor Masox a celou ji zlikvidoval. Každou hlavu vytáhl ze sklenice s formaldehydem a vysál z ní mozek. Já jsem byl tenkrát velmi nasrán, asi třicet let jsme spolu nemluvili a vzájemně se vyhýbali, protože můj poslední úkol bylo dohlédnout na základnu a zničení jakéhokoliv inventárního čísla bylo velmi nepříjemné. Tíha zodpovědnosti, jak se tak lidově povídá. Faktem je, jakmile přišel dvoutisící rok pobytu, byl jsem smířen s tím, že tu asi budu tak dlouho, jak dlouho bude existovat tahle podělaná jeskyně.“

Zub času se také začal podepisovat na Mozečkovi a jeho těle. Začalo chátrat a rozpadat se. Hodně pomáhá místní stabilní prostředí, ale i tak čas nelze zastavit. Musel jsem začít používat náhradní díly, což znamenalo otevřít další univerzitní části sbírek. Jediné štěstí bylo, že profesor Masox sbíral nejen hlavy, ale i celá těla, takže ve skladu v mrazících přepravních boxech bylo několik rozporcovaných těl připravených k dalšímu zkoumání. Myslím, že to byli nějakí lovci ze severu Evropy, příbuzní Mozečka, takže jsem je mumifikoval a později jsem jimi nahrazoval údy, které už nešly opravit.

Abych to zkrátil. Můj vůdce, když Marconi objevil bezdrátový telegraf, bylo to požehnání shůry. Ponorková nemoc nás ovládala ze sta procent a já už měl plný zuby toho mrtvého dementa, který pochopil až po tisíci letech, že elektronický mozek se nedá sežrat a jediný slovo, které se naučil je

'Možký'. Vzájemně jsme si stěžovali život. Jednou mi schoval zásoby oleje a do prázdných kanystřů nalil rostlinný olej, který lze vyrobit v syntetizéru, obarvil ho potravinářským barvivem a já, jak jsem tady sám a o všem vím a nepřemýšlím, jsem se napil a jak jsem pozřel, tak sem se zadřel. Víte co to je, když se vám zadřou mechanický části těla? Klouby, záda, všechno se mi zadřelo a já se tady pár let plazil z pozorovatelný do laboratoře, abych se dal do kupy. Nejhorší byla cesta výtahem, já jsem nemohl dosáhnout na tlačítka, takže jsem se zase pár let plazil zpět k baru, kde bylo košť pro úklid nepořádku. Já byl tenkrát tak nasrán, že jsem mu na oplátku odřízl a schoval nohy a nechal ho pár let plazit po základně. Někdy v té době obživil příjímač a ozvalo se z jeho reproduktorů pípání, ze kterého se posléze vyklubala Morseova abeceda.

Měl jsem radost, skutečně velikou radost, protože zaslechnout po takové době signál, který není kosmickým šumem, ale nýbrž umělého původu, byl balzám pro mé elektronické uši. Pravda tedy, Oogle překladač měl s tím pípáním trochu problém, protože neměl ve své databázi jazykový slovník, takže ke skutečnému pochopení přijatých zpráv jsem došel až s objevem přenosu hlasu, takzvaného rádia. Rádio byla už zábava, první rozhlasové pořady, přenosy sportovní i kulturní. Došlo mi, že lidstvo během mé izolace značně pokročilo ve svém rozvoji a rozmáchlo se po celé planetě. Byl to začátek globalizace a když se objevila televize získal jsem konečně okno do světa.

Udobřil jsem se s Mozečkem a začali jsme spolu trávit úžasně chvíle při sledování přenosů ze Země. Nejdříve černobílé, barva přišla později. Oblíbil jsem si převelice filmovou produkci. Promiňte, musím zase vyčistit žaludek.“

Kokot se odmlčel, šáhnul rukou pod stůl pro kýbl a dvakrát se vyzvracel.

„Šéfe, to jsou stejně dva dementi, měli by zemřít a my bysme převzali vládu nad jeskyní,“ pořád trval na svém Pong.

„Pongu, nech už toho. Zatím nikoho zabíjet nebudeme a už se k tomu nevracej,“ řekl Kapitán Blázen. Urgha se za něj postavila.

„Pongu, ty vylízaný kung-fu hovado, vždyť je to příjemný chlapík s krutým osudem. Představ si, že bys zůstal ty sám jen se zombie, bez naděje na záchranu. Nebud' sobec a zkus se do něj vcítit, jo?“

„Já bych ji zabil, nenechal bych tady běhat mrtvolu, která žere mozky. Lepší bejt sám,“ odsekl Pong.

„Eee, mumůžete ddržet huhuby, dedementi? Kokokote, mamáš tatady něnějakou zazábavu? Hhry, auautomaty,“ vstoupil do řeči Frank.

„Milý koktavý příteli, jestli chceš hrát počítačové hry, zajdi si do velínu k počítači, pár jsem jich během těch let naprogramoval. Můžeš si vybrat. Navíc myslím, že náš vůdce bude potřebovat operátora příjímače signálu a můžeš rovnou zkusit zprovoznit vysílačku, určitě máte nějaké náhradní díly či vlastní vysílač,“ řekl rozkazovačným tónem Kokot a podíval se významně na Kapitána Blázna. Ten zrovna motal další joint.

„Franku, běž do velínu a zkus zprovoznit vysílačku. Myslím, že ji budeme potřebovat. Minimálně bysme měli monitorovat okolí, jestli se nám sem nesperou Číňani,“ řekl Frankovi Blázen.

„Ook, rorozkaz Kakapitáne, uuž měmě tyty rorobotí nenesmysly nenebavily, vvždyť jeje toto bblázen. Uúplně sese zaza tyty roroky zzmamagořil,“ zvedl se Frank od stolu a odešel pryč.

„Zozombie jjde sesem. Uuhni tyty chochodící mrmrtvolu,“ bylo slyšet z chodby.

Do jídelny vešel Mozeček, opatrně se vyhnul Jackovi, který hodil čelíčko na stůl zmožen velkými dávkami alkoholu a postavil se za Kokota.

Doktor Řezník se přemístil z pravého rohu místnosti do rohu levého pod malý stolek s jakousi umělou květinou, kterou i s květináčem vzal do náručí a choval stejně jako rodič chová svého potomka. Pong loupal očima po Urghze, ale ta mu jasně dávala najevo, že žádný sex nebude a ani obyčejný mrd nepřichází v úvahu. Pokud se Pong o cokoliv pokusí, dostane přes držku. Není nic horšího než čínskej nadřzenej sfetovanej velmistr kung-fu.

Karlos s Bláznem upíjeli ze sklenice něco, jenž chutí připomínalo třtinový pivo a sledovali Kokota, který se plně věnoval Mozečkovi. Musel znovu zkontrolovat uzle gázy a opět ho čekalo přešití prstů. Kokot vyndal šicí náčiníčko, vybral jednu z mnoha jehel a připravil bílou nit'.

Jemně vzal Mozečkovu ruku a začal opravovat škody, které způsobil Pong svým pozdravem. Kokot se zase dal do vyprávění.

„Jak už jsem říkal, s vlhkostí se musí opatrně. Když mi navlhne, musím ho odvést do energetické centrály, kde je nejlepší klima a nechat ho tam vyschnout. Jednou mi vlezl do sprchy a pustil na sebe vodu. Chtěl nebožák spáchat sebevraždu, protože zrovna v té době jsme procházeli menší krizí. Na poslední chvíli jsem ho našel a násilím mu zabránil, aby se rozpustil. Nikdy bych neřekl, že i zombie může mít city.

Ale abych se vrátil k vyprávění. Dvacáté a dvacáté první století bylo magické. Dvě války, tři jaderné války a poté následovalo sto let míru a rozmachu společnosti nejen technologicky, ale i lidsky. Civilizace dosáhla takového blahobytu, že se někteří lidé začali nudit a vymýšleli kraviny typu nepodmíněný základní příjem či hlásali lásku, mír a nenávisť mezi všemi náboženstvími a lidmi světa. Dějiny vesmíru říkají, že nic takového nemůže existovat nekonečně dlouho. V historii se pár případů, kdy se vlády rozhodly rozdat svým lidem veškeré bohatství národa, stalo a důsledkem toho bylo, že v okamžiku, kdy již nebylo co rozdávat, najednou nikdo nechtěl nové hodnoty vyrábět. Civilizace se takřikajíc požrala sama a během dvou, tří generací se vrátila zpět do jeskyní a chatrčí. Myslím, že historii od dvacátého století asi znáte, protože podstatně ovlivnila dobu. Proto je svět, kde je a proto nyní sedíte tady, pár kilometrů pod hladinou moře a bavíte se s umělou bytostí a živou mumií.“

Kokot přestal vyprávět a vrátil jehlu a nit' zpět do krabičky se šitím.

„Tak a jsi můj mrtvý příteli zase v pořádku.“

„Možký,“ zašišlal Mozeček a schoulil se k nohám svého ochránce a stvořitele.

„Asi na tom něco bude, ale mě historie nikdy příliš nezajímala. Já ji netvořil, ani nijak neovlivňoval. Jen jsem se vždycky snažil přežít a dobře odvést práci, kterou jsem dostal,“ řekl Blázen dívaje se na iracionální dvojici, jejíž existence byla proti jakékoliv logice.

„Můžeš mi Kokote vysvětlit, proč našemu kapitánovi říkáš 'Můj vůdce'? Uniká mi nějaký smysl,“ otočil se k robotovi Karlos.

„Jo, to by mě taky zajímalo, plecháči,“ žoviálně se zeptal Blázen.

„Můj vůdce, chtěl bych mít velitele jako byl Vůdce. Chytl mě za srdce, když jsem poslouchal jeho projevy ve třicátých letech. Hitler byl gentleman. Ta jeho dikce, gesta, ta moc s jakou ovládal davy svých oddaných poddaných. S rozšířením televize jsem ho po válce naprosto fascinován sledoval v různých dějepisných dokumentech. Stejně jako on, nenávidím židy a černochoy. Kdybys, můj vůdce, neměl symbol moci, zabil bych vás všechny až na tebe, protože nevypadáš jako žid ani jako černochoy.“

„Šéfe, ja ho zabiju zmrda!“ vyskočil Pong na stůl.

„Klid, Pongu,“ zařval na něj Blázen a otočil se ke Kokotovi.

„Ne, Kokote, nejsem žid ani černochoy a ty seš fakt kokot, předved' raději nějaký Hitlerův projev,“ smál se zhlulenej Blázen a motal zase další brko.

Kokot vylezl na židli, narovnal se a spustil:

„Nacionální socialisté, nacionální socialistky, příslušníci strany! Končí se rok pro německé dějiny velmi závažný. Mohutnost událostí, kterým není rovno, jejich převratný význam pro budoucí vývoj lidstva, bude v plném rozsahu pochopitelný teprve pro pozdější generace. My však, kteří dějiny této doby prožíváme, se nemůžeme ubránit dojmu, že řízení Prozřetelnosti je mocnější nežli úmysl a vůle jednotlivých lidí. Bohové netrestají slepotou jenom lidi, odsouzené ke zkáze, nýbrž nutí také, aby lidé Prozřetelností povolání usilovali o cíle, které často daleko předbíhají jejich původní vlastní přání.“

„Ať drží hubu, šéfe,“ nabíhala Pongovi na čele žilka.

„Kokote, zastav. Co to meleš za hovna? To si Kokote neviděl v televizi, co všechno ten blázen způsobil?“ zeptal se nechápavě Blázen.

„Můj vůdce, viděl a je mi to jedno. Fascinující postava dějin, která mi vlila novou energii do žil,“ odpověděl Kokot a pokračoval v úvaze.

„Připomínal jednoho muže z dějin dávno minulých, Kundux se jmenoval. Tedy on to nebyl muž v pravém slova smyslu, nýbrž inteligentní houba, která se oddělila od svého mateřského podhoubí a rozhodla se zničit všechny nečisté druhy. Tvrdil, že právě jen jeho kmen je ten jediný čistý a pravý. Pravda, jeho projevy byly krátké a neměly údernou dikci, davy hub nejasaly, netleskaly a nepropadaly davovému šílenství. Kam přišel, tam už nikdy nic nerostlo a vše pokrylo Kunduxovo podhoubí.“

„Dopadlo to s ním jako s Hitlerem, že?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, ano. Udělal stejnou chybu, chtěl víc a víc, až nakonec neměl nic. Okolní vesmír se proti němu spíkl, jeho podřízení zradili a předali vzorek Kunduxe vědcům z Univerzity, kteří vytvořili speciální, vysoce toxický fungicid působící pouze na tuto agresivní houbu a aplikovali ho na Kunduxově planetě. Za tři dny byl konec, zbytky skončily jako krmivo pro vězně a poslední žijící kus Kunduxe byl uchován pod zámkem v univerzitním skladišti. Pamatuji si na dlouhé rozhovory s podhoubím, bylo v tom cosi úchylně vznešeného,“ zasněně vyprávěl Kokot.

Jack a doktor Řezník nevnímali. Jack měl stále položenou hlavu na stole a Řezník se plazil podél stěny do dalšího rohu jídelny. Blázen, Pong a Urgha byli stále při smyslech a minimálně Pong nespouštěl jedno oko ze zombie Mozečka, jestli z jeho strany nehrozí nějaké nebezpečí přítomným mozkům.

„Plecháči, jak vůbec jde dohromady tvoje fascinace rasovou čistotou a starost tady o tu živou mrtvolu? Není spíš na zabítí?“ optal se Pong.

„Jsem inteligent, milý ubohý Asiate a jako inteligent jsem si vědom, že vesmír nikdy dokonalým místem nebude. Pokud by mělo dojít na krájení chleba, Mozeček by byl první, koho bych rozkrájel. Stačí, aby můj nový vůdce zavelel a já splním jeho rozkaz.“

„Mám tomu rozumět tak, že cokoliv ti Blázen poručí, tak musíš udělat?“ zvědavě se ptal dále Pong.

„Ano, můj asijský soudruhu. Jsem předurčen a naprogramován poslouchat svého nadřízeného, svého vůdce a pána,“ odpověděl robot Kokot.

„Šéfe, to zní dobře,“ obrátil se Pong ke Kapitánovi, „mám ho zabít?“

„Pongu, nikoho nezabíjej dokud neřeknu sám,“ odvětil Blázen a začal připravovat další marihuanovou cigaretu.

„Kokote, naučil jsi vůbec Mozečka nějakým pracem? Úklid, hlídání, vaření nebo cokoliv užitečného?“

„Můj vůdce, jak již jsem naznačil na začátku, má mumifikovaný a scvrklý mozek, nemůže se nic, kromě požívání mozků, naučit. Na základě výsledků dlouhého pozorování bych osobně řekl, že i ta touha po mozcích bude stejně zakódována v genech, protože všechny mé experimenty z dob, kdy jsem žil u břehů Nilu, se projevovaly stejně. Mumifikované a posléze oživené kočky měly značnou potřebu mozků a pravda je, že mezi chrámovými kněží a okolním obyvatelstvem budily občas hrůzu, protože když ti nevzdělaní lidé našli mrtvé tělo svého souseda s rozsápanou hlavou se stopami kočičích pracek a zubů, oháněli se zlými duchy a jakákoliv má snaha jim vysvětlit, že se jedná o nešťastné následky vědeckých pokusů byla marná. Začali ti hlupáci věřit, že kočky jsou božského původu a jsou jedinými tvory, kteří po své pozemské smrti budou znovu oživeni spolu se svým vládcem a bohem v jedné osobě. Můj vůdce, v podstatě velmi pomatená doba.“

„To je úchylný. Jediný důvod proč ho tady máš a trápíš se s ním teda je, že jsi byl zcela naprosto sám?“ zeptal se ještě jednou Pong, protože Kokota nechápal.

„Ano, už jsem to říkal, je to můj mrtvý přítel, samota je peklo a nevím, kde bych byl, kdyby tady nebyl Mozeček,“ odpověděl Blázen, podíval se na zombie, která ležela pod stolem a tiše předla.

„Můj vůdce, o mě jste se dozvěděli všechno, co jste chtěli vědět a nebáli se zeptat. Jak jste se sem dostali vůbec vy?“ zeptal se zvědavě Kokot.

Blázen se zasmál, potáhl z jointa a chvíli přemýšlel.

„Plechový muži,“ začal s odpovědí.

„Můj vůdce, jen bych si dovolil ještě podotknout takovou drobnost. Nejsem až tak plechový, pouze můj nosný skelet je z lehkého pevného kovu, zbytek je umělý. Maso, kůže a i krev je syntetická.“ skočil mu do řeči Kokot.

„Moment, když jsi tedy biomechanoid, k čemu ten olej?“ zeptala se Urgha.

„Milá mimozemská ženo, nosný skelet, jeho klouby, páteř a několik vnitřních mechanických součástí potřebují mazat. Tělo si opravím, náhradní kůži či maso umím vyrobit v syntetizéru, ale mozek a kosti už nikoliv. Jednou mě Mozeček ohlodal tak, že jsem vypadal jako hrdina z filmu Terminátor. O náhradních hlavách jsem se už také zmínil.“

„Zajímavé, já ještě nikdy nepotkala umělou bytost, která by byla stará a inteligentní jako ty. Jsem z rasy Hungů a možná si o nás někdy slyšel,“ pokračovala Urgha.

„Jistěže. Hungové. Ano, Hungská civilizace. V době mého mládí to byla zaostalá rasa, která se úspěšně věnovala devastaci své domovské planety a vzájemnému vraždění. Pamatuji vládce, který se nechal hrdě nazývat 'Arrrrgh' a zabíjel všechny, kteří mu odporovali. Měl však velký sen a chtěl založit mírumilovný národ, který by se věnoval obchodu a dobývání zaostalých planet, které obchodně neměly nic k nabídnutí. Uzavřel spojenectví s Velkou radou za slib, že zanechá vyvražďování vlastního národa. Na oplátku dostal od Velké rady přístup k databázím s informacemi o technologiích mezihvězdných letů.“

„Nechci být detailistka, ale Arrrrgh byl zakladatel naší říše, osvoboditel od tmářství a díky svým kontaktům vytáhl národ Hungů z temnoty a vzájemného zabíjení. Takto nám to říkali ve škole.“

„Urgho, dějiny vždy píší vítězové a faktem je, že aby mohl Arrrrgh nastartovat váš vývoj, musel toho hodně zničit a vymazat z pamětí přeživších. Krvavá revoluce přinesla kýžené ovoce a jakmile jsem před několika desítkami let zachytil jejich signál, když poprvé přiletěli sem na tuto planetu, byl jsem nadšen. Tři tisíce let a nějaké drobné měsíce jsem neslyšel nic, kromě signálů ze Země. Pro mě byl hungský signál známkou, že se planeta Země zase ocitla v hledáčku vesmíru. Pravda, nevěřil jsem, že se lidstvo zmůže na jakýkoliv odpor, avšak realita byla jiná a místní domorodci ukázali, že touha po přežití přemůže snad všechno. Lidstvo dokázalo, že má nárok stát se řádným členem vesmírného společenství. Pravda, zatím velmi zaostalým. Ale abychom se vrátili k vám, jak jste se zde tedy ocitli?“

Blázen zhluboka natáhl z omamné cigarety, podíval se na robota, zombie a zbytek posádky, který byl ještě vzhůru a povídá Kokotovi.

„Kokote, je to dlouhá historie a v podstatě jí byl věnován první příběh těchto pamětí, ale když jsi k nám byl takový otevřený, tak budeme otevření i my. Například Pong je Číňan a chtěl by tě zabít i s tím tvým Mozečkem.“

„Můj vůdce, já to pochopil, že mě chce zabít, ta potřeba je společná, ale musíme odhodit vzájemnou nevráživost a zkusit se dostat z této překerní situace na překerním místě. Chtěl bych vidět zase slunce, teplé světlo a nechat se ovívat mořským vánkem, ale jediná cesta ven je cesta s vámi. Můj vůdce, zabít tě nemůžu, musím ti sloužit. Rád bych tedy věděl, s kým mám co do činění.“

Kapitán Blázen byl otevřený myšlenkám a dokázal ocenit upřímnost. V této situaci stejně nic jiného, než vzájemná upřímnost, nemělo smysl.

„Kokote, my jsme desperáti, převážně obchodníci s jedy a omamnými látkami. Dále poskytujeme našim zákazníkům služby mizení. Za úplatu umíme zařídit zmizení kohokoliv.“

„Proto tady ten bláznivý zabiják, který vyskakuje jako čertík z krabičky,“ s náznakem úsměvu řekl Kokot.

„V podstatě ano plecháči, ale Ponga mám hlavně jako svoji ochranku. Co se týče zabíjení na milion způsobů, je naprosto nepřekonatelný. Právě teď máme na palubě ponorky pět tun methamfetaminu, který jsme vezli do Svobodný Tasmánie klonovaným otrokům. Určitě si slyšel o Svobodné Tasmánii.“

„Něco málo jsem zaslechl z éteru, nekompromisní vláda s důrazem na technologie. Nic ale o tom, že by jejich otroci byli klonovaní a ještě uživatelé toho, jak jsi nazval 'medamfetamin',“ odpověděl Kokot.

„Nemluví o tom, ale pravda je taková, že by zanikli nemít klonovací technologii. Ale to asi není v tuhle chvíli podstatný. Vezli jsme jim objednanou zásilku pěti tun perníku, ale uchystali na nás boudu a na schůzku vyslali klon klonu, se kterým jsem obvykle spolupracoval. Tou dobou jsme totiž už měli na palubě Urghu, kterou jsme vylovili pár metrů pod hladinou moře, kde pospávala ve své záchranné kapsli. Bohužel jsme nevěděli,“ otočil se Blázen k Urghze s výrazem psích očí v obličeji, „že Urgha je hledaná pašeračka jakéhosi iluminia a tím, že jsme ji vzali na palubu, jsme si pěkně nasrali do kalhot.“

„Cože jste si do kalhot?“ udiveně se zeptal Kokot.

„Normálně, nasrali, copak ty nesereš? Vlastně asi ne, když bliješ olej. Sraní je výraz pro vyměšování,“ vysvětloval trpělivě Pong, „v tomto případě v přeneseném slova smyslu pro dostání se do řádného průseru.“

„Aha, můj vůdce, průser v tomto případě není míněn produkt po sraní, ale problém. Asi nejspíš velký problém, že?“

„Kokote, chápeš myslím zcela přesně o čem mluvím. Urgha nás dostala do průseru a původně jsem myslel, že ji prodám v Tasmánii, ale když se nás pokusili zabít, rozmyslel jsem si to a nechal ji zatím na palubě. Mezi námi se jí nic nestane, tedy pokud se k ní nedostane tady Pong, ten by ji ošukal nejradši hned na místě.“

Pong vyplázl jazyk směrem k Urghze a naznačoval sexuální aktivitu. Ta si strčila palec do úst, naznačila felaci a pak ukázala zuby. Pong zastrčil jazyk zpět do dutiny ústní a začal drtit další krystal. Blázen si potáhl a dal se znova do řeči.

„Jednoduše řečeno, Tasmánci s náma pěkně vyjebali a my se museli zdekovat pryč. Stihli jsme jim zničit loď naším subatomárním dělem, což je asi pěkně nasralo, takže požádali o pomoc čínskou vládu. My se mezitím rozhodli, že se schováme ve fjordech severního moře poté, co zkusíme dodávku methamfetaminu prodat tamním horníkům. Jenže než jsme se dostali ke Špicberkám, vjeli jsme přímo pod cvičení čínský flotily, která nás identifikovala a pokusila zničit. Během pronásledování se čínské stíhací ponorce podařilo vypustit několik torpéd, z nichž to poslední nám poškodilo kormidla a jednu z hřídelí, jenž mělo za důsledek, že jsme klesli pěkně hluboko a zcela náhodou na plošinu před vjezdem do jeskyně. Ano, plecháči, že sme našli tuhle základnu, že jsme našli tebe a tvýho přítele Možečka byla jedna zkurvená náhoda, takzvaný štěstí v neštěstí. Kdybysme to tady nenašli, hnieme na dně moře a ty si jsi zde stále sám se svým živým mrtvým přítelem.“

„Můj vůdce, jestliže je naše setkání čistá náhoda, měli bychom dát stranou veškeré naše rozbroje a potřeby se vzájemně zabít, protože se v minimálně v tuto chvíli dost potřebujeme. Chápu tak dobře, proč jsi Pongovi ještě nedovolil mě zničit a zabít Možečka, mé celoživotní dílo?“

„Jsi celkem chápavý robot, Kokote. Je to přesně jak říkáš. Spojenectví z nouze, ze kterého může vzniknout něco krásného,“ odpověděl Blázen.

„Myslím, že rozumím můj vůdce. Je to stejné jako přátelství mezi mnou a Možečkem. Mimochodem, můžeš mi prosím ještě vysvětlit, co je to vlastně ten 'medamfetamin'?“

„Kokote, to není 'medamfetamin' ale methamfetamin, lidově zvaný perník, piko, fofrprach neboli matro. Musel jsi o něm slyšet z vysílání, které chytáš z povrchu Země. Pomohl nám vyhrát válku s Hungy. Oni bez něj nemůžou žít, potřebují jej ke svému přežití. Methamfetamin je produkt z alkaloidu jménem efedrin, který Hungové získávají z jedné rostliny. Když ho nemají, umírají do pár dnů. Vesmírní vegetariáni s dobytvačnými choutkami, to jsou Hungové.“

„Můj vůdce, Hungové a vegetariáni? Myslíš jako požívači rostlin? V tom případě společnost Hungů prodělala nějaký zvláštní vývoj, protože já si pamatuji, že jedli pouze maso a neměli problém požírat i své vlastní mrtvé. Civilizace Hungů nikdy nejedla rostlinou stravu.“

„Možná kdysi, ale v současné době jsou jejich mateřské lodě těžce ozbrojenými farmami pro pěstování rostlin. Paradoxně naprosto neznali technologii zpracování efedrinu a následné chemické úpravy k dosažení silnějších účinků,“ pokračoval Blázen.

„Z vysílání jsem přesně nepochopil jaký obchod se podařilo lidem s Hungy uzavřít, že vás nechali žít. Původně jsem myslel, že k porážce Hungů došlo díky lidským schopnostem ukrást cokoli a podrazit kohokoli. S tímto vzorcem chování jsem se setkal již v dobách, kdy jsem žil na břehu Nilu. Jak tedy vypadá ten methamfetamin?“ zeptal se robot Kokot Kapitána.

„Pongu, vyndej jeden krystal, ať se může Kokot podívat, co to bereš za sračku,“ otočil se Blázen k Pongovi, který poslechl a vyklepal z dýleráku reprezentativní vzorek krystalu.

Kokot vzal krystal do ruky, velmi pečlivě ho prohlížel a pak olízl.

„Můj vůdce, tak neskutečně hořké, že bych to do pití ani nejhoršímu nepříteli nenasypal,“ povídal Kokot a lízl si ještě jednou.

„Mé senzory detekují pravotočivý izomer získaný redukcí jodovodíkem za přítomnosti fosforu. To bude velmi slušný životabudič pro humanoidní rasy. Urgha jej také bere?“ řekl Kokot a otočil se k Urghze.

„Ano, i já jej potřebuji k životu nebo aspoň rostliny z našeho světa. Mimochodem Kokote, nikdy jsem neslyšela, že by Hungové byli někdy v minulosti masožravci. Nikdy se o tom nehovořilo a vždy nám bylo vysvětlováno, že nic jiného než rostliny k životu nepotřebujeme,“ řekla Urgha.

„Mám informační výpadek ve velkém časovém rozmezí, takže nedokážu říci, proč vaše společnost přešla z požívání masa na užívání rostlin a jakýchsi chemických náhražek. Na mě tedy ten váš methamfetamin nepůsobí a nejsem si jist, že by působil také na Mozečka. Podle analýzy, kterou jsem udělal, je potřeba humanoidní tvor s dopaminovými neuropřenašeci, aby látka působila. Jenže bych řekl, že i tak jsou podstatné rozdíly v účincích na humanoidy. Ty mi přijdeš, milá Urgho, celkem při smyslech, kdežto tady pan Pong vypadá pěkně, jak bych tak řekl, jetě.“

Urgha se podívala po Pongovi a odpověděla Kokotovi.

„Asi to bude v genech.“

„Hele, plecháči, uměl bys to uvařit, kdyby byly k dispozici suroviny?“ zeptal se Pong.

„Myslím, že ano a nebo by se dal v naprogramovat syntetizér,“ s lehkým úsměvem na tváři odpověděl robot Pongovi.

„To zní dobře, nakonec z nás budou ještě dobří přátelé, naučím tě nejlepší způsob jak perník uvařit. Vysmažíme se a pustíme si porno na virtuální konzoli,“ zasmál se Pong, šnupl lajnu a otočil k Bláznovi.

„Šéfe, dobře sme zapařili, žejo?“

„Jo, kamaráde, však si menší odpočinek zasloužíme, ale chtělo by to slunce, písek, moře, palmy, neklonovaný děvky a rum. Musíme teďka spolupracovat a snad se odsud dostaneme,“ s hořícím jointem v ruce Pongovi do srdce promluvil mocný Kapitán Blázen.

„Plecháči, ujasníme si dvě věci. Tenhle mrtvej Mozeček bude pokud možno vždy poblíž tebe. Předpokládám, že jedna ubikace je jeho, podle toho, co sme viděli. Dáme na dveře zvenčí zámek pro případ, že bychom ho museli dát do ‚karantény‘. Zatím mu příliš nevěřím a nevím, kdy mu může v hlavě jebnout. Nerad bych přišel o mozek. Nebudeme se snažit vzájemně zabít. Jasný?“

„Můj vůdce, rozumím zcela jasně a slibuji, že Mozeček se vás ani nedotkne, tedy pokud nebudete chtít pocítit něco z jeho božského lidského chladu. A ta druhá věc, kterou jste mi chtěl říci?“

„Podívej Kokote, asi jsi pochopil, že má posádka je banda sfetovanejch magorů a smysl našeho života je v obchodu s drogama. Nebudeš vyrábět nic bez mého vědomí. Já tady kontroluju veškerý zboží včetně toho, který užívá moje posádka. Když už chtějí brát, tak aspoň chci, aby brali jen to nejlepší, co

se na trhu dá sehnat. Jestli mě nasereš, uřežu ti osobně hlavu tímhle světelným mečem, kterej sem našel ve skladu," důrazně odvykládal Blázen a vytáhl z kapsy kalhot meč.

„Můj vůdce, chápu a bez vašeho rozkazu neuvařím ani gram. Mimochodem pěkná hračka, jedna z oblíbených profesora Masoxe. Víte co je zajímavé?“

„Plecháči, co?“ zeptal se zvědavě Blázen.

„Ten váš methamfetamin nemám v databázi. Efedrin ano, ale neřekl bych, že by v minulosti kohokoliv napadlo se jím chemicky zabývat.“

„Kokote, co tohle?“ vstoupil do řeči Karlos, který prozatím mlčel a sledoval dvojici jeskynních poustevníků. Podával robotovi pytlík s kokainem.

Kokot se po něm natáhl, otevřel dýlerák, strčil do něj prst a olízl. Urga se neznatelně začervenala. Chvilí mlčel a pak promluvil.

„Také nějaký alkaloid rostlinného původu. Nenalézám v databázi podobný vzorek.“

„Zajímavý,“ nahlas se zamyslel Kapitán Blázen, vstal ze židle, zamířil k doktorovi Řezníkovi, který se mezitím vyškrábal na skříň a pozoroval všechny dole, šáhl mu do kapsy, vytáhl ampuli a podal Kokotovi.

„Ochutnej tohle, doktorova náhradní ampule s LSD. Myslím, že něco takovýho vesmír ještě nepoznal.“

Kokot opatrně vzal ampuli, otevřel, přivoněl a podíval se po osazenstvu.

Jeho dlouhý jazyk se vysunul a Urga zčervenala ještě o něco víc. Kokot odkápl malou kapičku kapátkem v uzávěru na jazyk, zavřel lahvičku, zasunul jazyk, obrátil oči v sloup a prudce dopadl na židli.

Deset sekund se nic nedělo, dvacet sekund se nic nedělo, třicet sekund se nic nedělo, čtyřicátou sekundu se oči robotovy vrátily zpět do normální pozice.

„Áááárggh,“ vypadlo z něj.

„Si v pořádku, plecháči?“ s obavou v hlasu ze zeptal Blázen.

„Áááárggh. Vůdce, ty vole, vůdce to byla jízda. Viděl jsem před vočima celej svůj život. Něco takovýho sem v životě nezažil. Takovej brutální účinek na můj elektronicej mozek. Zhola nemožné!“

„To je síla, co plecháči?“ zasmál se Blázen. „Psychedelikum, využívá se běžně k relaxaci a získání nových náhledů na svět, ale náš doktor je extrémista. Má voperovaný zásobník, který mu udržuje permanentní hladinku v krvi.“

„Můj vůdce,“ srovnával se pomalu Kokot s realitou a hlas mu přestával přeskakovat, „váš doktor musí cestovat prostorem a časem.“

„Ha ha ha. Jedině prostorem a časem, kterej si vybudoval ve své hlavě,“ zasmál se Blázen.

„Můj vůdce, když jsem uklízel na univerzitě, setkal jsem se mnoha látkami, které ovlivňovaly vědomí studentů. Znáte to, život mladých, párty, mejdany a prášky k oblbování studentek. Mám celkem bohatou databázi různých omamných oblbováků, ale něco takového vůbec. Proč hovořím o tom cestování prostorem a časem. Za svoji pracovní kariéru uklízeče jsem potkal pouze tři zástupce rasy Musků, kteří byli obdařeni genetickou modifikací, která jim umožňovala pod vlivem houby, která roste v žaludcích písečných červů žijících v poušti na jejich planetě, ohýbat prostor a čas, díky čemuž mohli cestovat mezi samotnými galaxiemi. Jediněční obchodníci, velice rozptýlení po vesmíru. Dali mi ochutnat jejich houbové medicíny, protože se domnívali, že by můj mozek neměl reagovat na přírodní halucinogen a přesto reagoval desetisekundovým výpadkem. Viděli jste sami, co se mnou udělala vaše látka.“

Můj vůdce, moje citlivé chemické jazykové senzory provedly rozbor, látka je vzdáleně podobná extraktu z hub a myslím, že jste boháč. Muskové ji budou chtít a zaplatí vám cokoliv si řeknete.“

„Plecháči, já sem si to myslel,“ zasmál se Blázen.

„Jdeme spát zmrdi, zvládli sme pěknějch pár stránek a od zejtra nás čeká spousta práce,“ dodal, típl joint a odešel do ubikace.